

C/2023/1169

4.12.2023

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2023 r. – Soares/Komisja

(Sprawa T-606/23)

(C/2023/1169)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Sara Soares (Porto, Portugalia) (przedstawiciel: S. Gemas Donário, advogada)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2023) 4938, wydanej przez Komisję Europejską w dniu 17 czerwca 2023 r. na podstawie art. 4 przepisów wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ w odniesieniu do wniosku o ponowne rozpatrzenie wniosku o dostęp do dokumentów;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że skarżąca twierdzi, że poprzez odmowę dostępu do dokumentów naruszono zasady dostępu do aktów instytucji Unii Europejskiej. Interes ogólny w powszechnym dostępie do dokumentów instytucji Unii, został wskazany w art. 1 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskich, i art. 1 i 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾. Skarżąca twierdzi bowiem, że wspomniane dokumenty są objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ chodzi o dokumenty znajdujące się w posiadaniu Komisji lub przez nią przygotowane lub otrzymane przy wykonywaniu jej kompetencji. Komisja Europejska podnosi, że dostęp jest uzasadniony ochroną toczącego się postępowania; tym bardziej, że jak zauważa skarżąca, nie chodzi o dokumenty sądowe, ani dokumenty sądu, które ze względu na ich charakter są wyłączone z prawa dostępu do dokumentów przyznanego przez rozporządzenie. Ponadto skarżąca twierdzi i wykazuje, iż istnieje nadrzędny interes publiczny, który przemawia za ich ujawnieniem i ma pierwszeństwo przed wyjątkiem, na który błędnie powołuje się Komisja.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja nie wykazała w świetle decyzji o odmowie dostępu, iż dokonała jakiegokolwiek kazuistycznej oceny wyważenia konkretnych interesów pozostających w konflikcie, jak tego wymaga rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 i orzecznictwo. Pomimo że Komisja może posłużyć się ogólnymi domniemaniami w celu odmowy dostępu, to jednak po wykazaniu istnienia nadrzędnego interesu publicznego, należało przeanalizować ten interes. Teza, zgodnie z którą odmowa dostępu do dokumentów, której dotyczy spór, oparta na art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, nie może zostać uznana, ponieważ postępowanie dotyczące kontroli wdrożenia spornej pomocy państwa, już się zakończyło; nawet jeżeliby przyjąć, że decydującą chwilą miałyby być zakończenie etapu sądowego, to mielibyśmy do czynienia z ograniczeniem zasady jak najszerszego dostępu do dokumentów instytucji, poprzez uzależnienie dostępu do tych dokumentów od przyszłego i niepewnego zdarzenia. Dodaje, że również niemożliwe okazuje się twierdzenie, iż udostępnienie wnioskowanych dokumentów naruszyłoby ochronę postępowań sądowych lub cele czynności kontrolnych, dochodzenia i audytu, ponieważ wiadomo, że postępowanie kontrolne/dochodzeniowe dotyczące spornych pomocy państwa zostało zakończone. Wreszcie, skarżąca przypomina w odniesieniu do istnienia poważnych i ważkich względów nadrzędnego interesu publicznego wyjątki, na które błędnie powołała się Komisja: i) poza tym, iż dokumenty są bezpośrednio konieczne dla obrony osób, które zaskarżyły decyzję Komisji C(2023) 4938, dostęp do nich jest związany z: i) decyzją, która miała wpływ na gospodarkę Regionu Madery, która, z jednej strony, dotyczyła 300 przedsiębiorstw i ich działalności, a z drugiej strony, oznacza zwrot ok. 1000 milionów euro; ii) zasadą przejrzystości i swobody informacji, oraz iii) prawem dostępu do informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345, z 29.12.2001, s. 94.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zdaniem skarżącej z utrwalonego orzecznictwa wynika, że na instytucjach Unii ciąży ogólny obowiązek uzasadniania, który w niniejszym przypadku nie został wykonany przez Komisję, ponieważ przedstawiła ona ogólne i stereotypowe informacje odnośnie do powodów, dla których odmówiła dostępu do wnioskowanych dokumentów. W rzeczywistości bowiem sporna decyzja odmowna nie wyjaśnia ani nie wymienia podstaw, na jakich się opiera, a szczególności sposobów, w jaki zostały uwzględnione poszczególne wchodzące w grę interesy. Skarżąca nie może rozstrzygnąć na podstawie powodów odmowy dostępu, czy podniesiony wyjątek jest rzeczywisty, czy nie, a tym samym, jaki jest powód odstępstwa od jej prawa do dostępu do dokumentów chronionego przez wspomniane dokumenty, Traktat o Unii Europejskiej i przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.
-